

Ето ваканцията иде, ще се упражнявашъ, и работата ще стане... Ха сега гледай, какъ ще те подпиша.

Главниятъ учителъ взе тебешира и почна да пише върху дъската. Бай Тано гледаше съ широко отворени очи, съ зяпнали уста, съ настръхнали отъ напрежение коси всѣко движение на ржката, всѣка извивка на буквитѣ.

— Ха сега прочети, какво написахъ! — обърна се къмъ него учителътъ.

— Е... смутено сви рамене бай Тано.

— Написахъ името ти: Станко Младеновъ — каза главниятъ учителъ, като прочете буква по буква съ високъ гласъ.

— Бай Тано чу ясно името си и на душата му стана драго. Лицето му набъбна и доби бодъръ видъ. А когато главниятъ си отиде, той пристъпи вече къмъ буквитѣ съ твърдо решение да ги изучи.

*

Пролѣтень вѣтрець нахлу презъ счупенитѣ стѣкла, изпжди изъ стаята задушливата миризма и разлѣ дѣхъ на свежестъ. Бай Тано усѣти, какъ и въ неговитѣ жили потече единъ бодъръ сокъ, който изду повѣхналото му тѣло, изправи клюмналата му глава, разтвори ржката му и я накара да вземе тебешира.

Много пжти той почва първата буква отъ името си, но много пжти я изтрива, ядосва се, докато най-сетне написа единъ подобенъ на нея знакъ. Това го зарадва и